

שמן רוקח בסוגיין

שם גמ' ור"ע סבר כיון דאיה ליה פסידא ל"א ניחא ליה לאינש וכו' ע"ש. בס' על אורות בת' סי' א' הק' למ"ש הר"ן בפ"ק דפסחים ד"ד דאמרין ניחא ליה לאינש ליעבד מלוה בממונו ואפי' במקום פסידה ע"ש וקשה דהכא אמר ר"ע דל"א במקום פסידה וקי"ל כר"ע, וי"ל לפמ"ש הטוב' בפסחים ד"י ע"כ ד"ה ממונא דדוקא במלוה ודאית אמרין ניחא ליה לאינש וכו' אבל בס' מלוה ל"א ע"ש וא"כ י"ל דמ"ש הר"ן דאמרין ניחא ליה לאינש וכו' ואפי' במקום פסידה, כי אם במלוה ודאית, אבל לא בספק מלוה, והכא בשמעתין הוי ספק מלוה דכיון דמת אחד מהם הוי ספק בכור, וזה הוא טונת רש"י במ"ש ר"ע כיון דאית ליה פסידא פרש"י היכא דאיכא ספקא, דכוונתו כמ"ש כיון דאיכא ספק והוי ספק מלוה ולא ודאי, ובכ"כ ג' ל"א ניחא ליה לאינש וכו' במקום פסידה, והפ"ח באור"ח סי' תל"ז סק"ג כתב וז"ל נראה לתרץ דהך פסידה דבדיקה וכן הדין דבכורות דניחא דג' גרסתא למעשה דהוי פסידה פורהא אמרין דניחא ליה לאינש וכו' אבל הדין דאלו מציאות ד"ל גבי השואל ספר תורה מחבירו דאיכא פסידה טובא כמ"ש רש"י שם ל"א ניחא ליה לאינש וכו' ע"ש, וא"כ איכא למימר הכא גבי ר"ע כיון דאית ליה פסידה טובא ובכ"כ ג' ל"א ניחא ליה לאינש וכו', ובאר"ח ס' הוסיף להקשות על הר"ן מהא דקי"ל תורם משלו על של חבירו א"ל דעת בעלים משום דנפשתא האיבעיא דגדרים דל"ו מגמ' בכורות ד"א ע"א עיין לעיל מש"כ שם, והשתא אפי' במלוה שמוטל עליו לעשותה מכ"ז אמרין לא ניחא ליה לאינש וכו', וא"כ מכש"כ במלוה שאינה מוטלת עליו כבדיקה חמץ שאין מוטל על השוכר רק על המשכיר דלא ניחא ליה לאינש וכו', ומתוך דלעולם אפי' במקום פסידה אמרין ניחא ליה לאינש וכו' ומשהא דבכורות ד"ח ע"כ ל"א משום דאין נ"מ לענין המלוה אם הכהן קונה מקום בחצרו או לא, וכן הא דתורם משלו על של חבירו דא"ל דעת בעלים, הוא ענין אחר, דמה שניחא ליה לאדם לעשות מלוה בממוניה, פירושו שניחא ליה שחפץ שיש לו יעשה בו דבר מלוה כגון שמתעטף אדם בטלית שלו, או שילא ידי חובתו בחצרו שג' אצל לא שיהא חצרו שלו לחלוטין לקהל וללבוש שיהיה שלהם ללא כלל או כדומה מה דמכליל קרנא, ודוגמת זה הוא בתרומה שנתנה לכהן, וזה ניחא ליה אם חבירו ניתנו בשבילו, ועוד י"ל דבמתן שאני דכבר דק והוליא הכסף מכיסו וכיון שהיה מוכרח לעשות מעשה הדדיקה גודלי עבאו בלב שלם מבלי שיקו לשון לקחת את השכר מחבירו, אבל צדא לתורם על של חבירו לכתחלה י"ל דניחא ליה לחבירו שלא יעטרך להוליא כסף מכיסו דוגמא לזה עיין בר"מ פ"ב מהל גירושין הל"ב ע"ש.

עניין: ניחא ליה דליתעביד מצוה בממוניה

פסחים ד:

בדרבנן: איבעיא להו המשכיר בית לחבירו בחזקת בדוק ומצאו שאינו בדוק מהו מי הוי כמקח טעות או לא תא שמע דאמר אביי הלא מיבעיא באתרא דלא יהבי אגרא ובדקו דניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בגופיה אלא אפילו באתרא דיהבי אגרא ובדקו דניחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בממוניה: ^(א) תנן התם ר"מ אומר אוכלין כל

שולחן ערוך או"ח סי' יד

ד' י (ה) [א] מותר ליחול ^(א) ז' מלית חבירו ח' ולברך עליה י"א ^(ב) ובלבד (ו) ^(ג) שיקפל אותה אם מצאה מקופלת: הגה [ח] ^(ד) והוא הדין במפילין [ט] ^(ה) אבל (ז) אסור ללמוד מספרים של חבירו בלא דעתו י' דחיישין שיקרע אותם ^(ט) בלימודו:

מגן אברהם או"ח סי' יד

י' דחיישין. שם יקרא צהן הרבה, עד שיקרעו מרוב משמוש. עכ"ל נמוקי יוסף [יב, א ד"ה טלית]. ומשמע מזה דאפילו באקראי אסור ללמוד מהם, ואע"ג דבסימן תל"ז סעיף ג' [ס"ק ה] אמרין, דניחא ליה למעבד מלוה בממוניה אפילו בחקרן כ"ס. שאני התם דדבר מועט הוא, ועיין בחשן משפט סימן רל"ז סעיף כ' בהג"ה,

דמשק אליעזר או"ח סי' יד

(ט) כמ"ש השואל ס"ת לחבירו לא ישאילנו לחברים. ופר"ך הגמ' מהי חריף ס"ת כו' ומשני מה"ד ניחא ליה לאינש למעבד מלוה בממונו קמ"ל הרי דבס"ת ל"א ניחא ליה כו' וה"ה בכל הספרים והטעם משום פסידה וז"ל במחבר גבי טלית נבלבד שיקפלו בכדי שלא יהי' הפסד וכמ"ש בבכורות י"ח ב' דס"ל לר"ע דלא אמרין אקטוי מקמי הוילא ואיכא פסידה וכן הלכה כג"ל בס"ק ז' [ומ"ש המ"א מ"ש מהא דאמרין בבדיקה אף דיהבי אגרא ניחא ליה ליעבד מלוה בממונו נראה לענ"ד דל"א דהלא שם עיקר המלוה שחבירו לומד בחוכו והפסידה הנעשה בהספר לא שייך להמלוה ובכ"כ ג' ל"א ניחא ליה דניחא ליה ללמוד ולא יקרע משא"כ בבדיקה דע"י ממונו בא המלוה]:

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHALASHON